

Афродита... Успоредичитѣ продължаватъ още, за да се за-сегнатъ огненитѣ езици надъ апостолитѣ въ деня на Петдесетница, или отвореното небе, отъ което слизали и къмъ което възлизали божитѣ ангели, и да се заключи за свръхестественитѣ чудеса, както тѣ се представяли още по-чудесно въ театритѣ, съ помощта на оптични и механични сръдства: „Колко всичко това е смѣшно и детинско! Колко човѣчеството кисне въ първобитностъ!“ И Селимински поставя въпроса: „Кога ли то ще стигне въ зрѣла възраст, та да изчезнатъ тия отвратителни поредки и да се избави човѣшкиятъ умъ отъ лабиринтнитѣ мотаници на свещеническото мошеничество, отъ което толкова вѣкове стене човѣчеството?“ Отговорътъ, въ съгласие съ съвети на вдъхновителитѣ деисти отъ Западъ, гласи: „Когато всички учебни заведения бждатъ достъпни за всички обществени слоеве; когато всѣка идея ще се мѣри съ мѣрилото на разума и се обсъжда, дали тя съответствува на действителната целъ на човѣшкото общество“.

Въ друга статия отъ сщщото време, озаглавена „Религия и политика“, Селимински разглежда произхода и ролята на жрецитѣ. Сщция въпросъ той обсъжда и въ по-дългата си статия, пакъ отъ 1861 г.: „Духовнишкото съсловие и неговиятъ произходъ“, гдето се повтарятъ встѣпителнитѣ мисли на трета една статия (1860): „Религията, духовенството и черковниятъ ни въпросъ“.

Селимински е убеденъ, че началото на жреческото съсловие се крие въ суевѣрието на нѣкогашното простолудие. Ония лица, които имали грижа да посръдничатъ между людетѣ и боговетѣ при изпросване на милости или на прошка за грѣхове, „забогатѣли отъ всѣкидневнитѣ жертви на грѣшницитѣ, станали силни и влиятелни, насочвали мислитѣ, волитѣ и дѣлата на народа, станали тълкувачи на божествената воля, и накрай — божи замѣстници на земята...“ Олицетворявайки природата и представяйки си висшата творческа сила, Бога, „по образъ и подобие на своитѣ безмилостни тирани“ („на азиатския варварски сатрапъ, вѣчно преизпълненъ съ гнѣвъ и безмилостна мъсть“), народитѣ постепенно попаднали подъ властта на „хитри хора, слуги и тълкувачи на волята и алчнитѣ желаня на творческата сила“ — законодатели, сждии, гадатели, влѣхви, жреци. „Тѣзи народолѣжци и чародеи мамѣли и извращавали първобитнитѣ народи по своему и станали го-